בעלי מומין עוברין שהקריבן בחוץ פטור ר"ש אומר בעלי מומין קבועין פטור בעלי מומין עוברין ש חייב בלא תעשה אתורים שלא

הגיע ומנן ובני יונה שעבר זמנן שהקריבן

(ד) שהיה ר"ש אומר כו'. בגמ' [קיד.] מפרש לא תעשה דידהו: חורין שלה הגיע ומנן. כדתנן בחולין (דף כב:) משיזהיבו כשירין ומקמי הכי פסולין דתורין משמע גדולים ולא קטנים בני יונה קטנים משמע ולא גדולים ופסולין מתחילת הליהוב ואילך: בלא מעשה. הואיל וראוין לאחר זמן יש בו לא תעשה

לשוחטן בחוץ: מחוסר ומן. שחמרנו

שהוא מחוסר זמן בבעלים שלא הגיע ומן בעלים להקריב קרבנותיהם: והמצורע לה גרסינן במתני׳ שו: שהקריבו. בתוך ימי ספרן: ויולדת. בחוך מלחת: וחשמם. בגמרה י פריך מאי אשם איכא בהני: פטור. שאין מתקבלין בפנים לא לחובה ולא לנדבה: עולותיהן. דוב וובה (ס) דעוף ודיולדת בהמה: חייבין. שהרי מתקבלות בפנים נדבה לשמן: ושלמיהו. בגמ׳ פריד מאי שלמים איכא בהני: קדשי קדשים. כבשי עלרת: ומותר העומר. לאחר קמילה: היולק. שמן על המנחה כדכתיב (ויקרא ב) וילקת וגו': והפותת. מנחת מאפה כדכתיב (שם) פתות אותה פתים: והמגיש. מנחה בחוץ ז והיא טעונה הגשה בפנים 0 בקרן מערבית דרומית כמשפטה: המטיב את הנרות. מדשן את המנורה בבקר: פטור. טעמא יליף בברייתא בגמים: אין בהן משום זרות. חיוב מיתה. כל הנך הקטרות בדבר שדרכן לאכול לאו הקטרה נינהו וכל הנך עבודות הואיל ויש אחריהן עבודה אין זר חייב עליה יאו מיתה כדאמרינן בפרק בראשונה (יומא דף כד.) עבודת מתנה ולא עבודת סילוק עבודה תמה ולא עבודה שיש חחריה עבודה: ולח משום טומחה. כהן טמה ששימש דהוהרת ורות ושימוש בטומאה מחד קרא נפקי מוינזרו ולא יחללו בכל הזבחים תנינא (לעיל יז.) מאי דמחייב יבו אזרות מחייב אשימוש טומאה: ולא משום מחוסר בגדים. דאינהו נמי כזר יו בומן שאין בגדיהן עליהן אין כהונתם עליהם והוו להו זרים הכי נפקא לן בפרק שני (שם יו:): ולא משום שלא רחוץ ידים ורגלים. גמר חוקה חוקה ממחוסר בגדים התם לענין אחולי עבודה ולענין מיתה נמי אנן גמרינן לה מהתם: ועבודה בבכורות. כדכתיב וישלח את נערי בני ישראל וגו' (שמות כד): נאסרו הכמות. כדכתיב בשחוטי חוץ: ועבודה בכהנים. כדכתיב [ויקרא ט] קרב אל המזבח: לפנים מן הקלעים. דכתיב בחטאת ואשם ומנחה (ויקרא ו) בחלר אהל מועד: קדשים קלים בכל מחנה ישראל. כמות שהן שרויין בדגליהם והא ילפינן באיזהו מקומן (לעיל נה.) מקראי: באו לגלגל. כשעברו את הירדן והוקבע אהל מועד שם שבע שנים שכבשו ושבע שחלקו: הותרו הבמות. כדילפינן לקמן [קיו:] מאיש כל הישר בעיניו: קדשי יו קדשים. הנאכלין לא קרב בבמת יחיד

פטור בין שהוא מחוסר זמן בגופו בין כל שחין נידר ונידב חין קרב בבמה קטנה ואין מנחה בבמה הלכך עולה הוא דהואי ואין נאכלת וחטאת

קלים בכל מקום. דכיון שבטלו הדגלים והן היו הולכים בכל הארץ לכבשה ולא היתה חנייתן סביבות המשכן בטלה קדושת מחנה ישראל. מעשר שני לא החכר כאן לפי שלא נהגו מעשרות עד לאחר ירושה וישיבה: באו לשילה. לאחר חילוקו מוז מיד קבעוהו בשילה: נאסרו

הבמות. כדקתני והיא היתה מנוחה וכתיב 0 כי לא באתם עד עתה וגו׳ כלומר כשתעברו את הירדן לא תקריבו בבמות ככל אשר אנחנו עושים פה היום שאנו מקריבין במשכן חטאות ואשמות אלא איש כל הישר בעיניו תעשו ס דהיינו נדרים ונדבות שאינן עליכם חובה אלא לפי מה שישר בעיניכם כי בעוד שתכבשו ותחלקו לא באתם עד עתה אל המנוחה ועברתם יו את הירדן וישבתם בארץ היינו לאחר ירושה וישיבה והיה המקום וגו' השמר לך וגו' היינו איסור הבמות: מקרה. (של) גג של נסרים: ויריעות מלמעלן. בגמרא [קיח.] יליף לה: בכל הרוחה. במקום שרוחין משם חת שילה. ובגמרא [שס] יליף לה: באו לנוב וגבעון. כשחרבה שילה ונלקח הארון בימי עלי באו לנוב וגבעון יחו כמו שנאמר אין לחם חול [וגו'] כי אם לחם קדש יש אשר מלפני ה' (שמואל א כא) אלמא שולחן ומזבח התם הוה חרבה נוב בימי שחול בחו לגבעון כדכתיב במלכים (א ד) כי (ו) שם הבמה גדולה: הותרו הבמות. יליף בגמרא: קדשים קלים ככל ערי ישראל. דהח בכל מקום ב שהוא שם עושה במה (ו) ומקריבו: ומעשר שני. כאו פריך בגמ׳ נסקיה להתם: והיא היתה נחלה. ההיא דכתיב בקרא דמשבאו אל המנוחה ואל הנחלה יאסרו כבו הבמות: לפנים מן החומה. של ירושלים שהיא במקום מחנה ישראל שבמדבר כדכתיב ואכלת שם לפני ה' (דברים יב): בעשה. והביאום לה' וגו' (ויקרא יו): ולא מעשה. כדילפי׳ [קו:] משם תעלה בגן לשחיטה ש ואזהרה דהעלאה השמר לך פן תעלה עולותיך וגו' (דברים יב): וחייבין עליהן כרת. כדכתיב (ויקרא יו) ואל פתח אהל מועד לא הביאו בה: ואיו חייבין עליהן כרת. כדחמרן בהשוחט (לעיל קו:) עד כאן הוא מדבר בקדשים שהקדישן כו' וקתני סיפא יכול יהו חייבין עליהן כרת תלמוד לומר זחת להם ואין אחרת להם: הקדישן בשעת איסור הבמות. מההיא שעתא קרינא בהו והביאום לה׳ וכיון שהמתין עד שלא יבא כהו לקיימו נתבטל העשה על ידו אבל לאו וכרת ליכא דאזהרה ועונש בשעת

הקרבה כתיבי והרי הותרו הבמות: ואלו

קדשים קרבין במשכן קדשים שהוקדשו

למשכן. בזמן שהיה המשכן בגלגל והותר

במה אלו קדשים לריכין להקריבן במשכן

ולא יהרבו בבמה אותם שהוהדשו

לשם משכן מפרש בו ואזיל: קרבנות

ליבור. סתמן למקדש בו: קרבנות יחיד.

סתמן בבמה: קרבנות יחיד שהוקדשו

למשכן. שפירש בשעת הקדישן על

מנת להקריבן למשכן: פטור. מחזהרה

ומעונש שהרי הותרו הבמות ומיהו

אסור לשנות משום כאשר נדרת תשמור

ועשית (דברים כג): ומה בין במת יחיד כו'.

 ל) חולין פלה, כ) [חולין פלה.
 מעילה יב. ומזכר ג"כ ממוכה יט:]
 ת"כ אחרי פרש' ו ה"ח, ג) יומל
 סגה, ד) ת"כ שם פ"י ה"ט,
 סנהדרין פכ: [וע"ש כחו" סלסהלין פנ: [וע"ש כמוי הקשו הלבה], (1) [בכולות ד:]
 ספרי ראה סה לקמן קטו, (1) ירושי מגילה פ"א ההי"א,
 מגילה י. עי מכילתא בא מ"א, עו סדל עולס פ""א ירושי שם הי"ב. ל) [ע" מו' עול מ" שם הייב, ל) [עי מוי נעיר ס.
ד״ה מאי ומו׳ לקמן קיט. ד״ה
גאון, ל) לקמן קיד:, ל) לעיל
סג:, מ) לקמן קטו:, () דברים
יב ט, ס) לקמן קיז:, ע) לעיל
יב ט, ס)

הגהות הב״ח

(א) במשנה ר"ש אומר וכו" מומיו עובריו עובר בלא תעשה: (ב) שם ואין בהם משום זרות לכל שב תוץ בודם מפוט תחת כל"ל ותיבות חייבין עליו לא נמחק: (ג) שם ויריעות מלמעלן: (ד) רש"י ד"ה (בע"א) עובר וכו' בסיפא שר"ש אומר כל"ל ותיבת שהיה נמחק: (ה) ד"ה עולותיהן דוב וובה עוף: (ו) ד"ה באו לנוב וכו׳ במלכים כי היא הבמה גדולה: (1) ד"ה קדשים קלים וכו׳ ומקריב ובגמרא פריך מעשר שני נסקיה להמס לל"ל והד"ח: (ת) ד"ה כמת ליכור וכו' וגבעון הס"ד וחמ"כ מ"ה מתן סביב ותיבות מתן סובב נמתק:

שינויי נוסחאות

א] ל"ל שהיה ר"ש (*ש"מ, וכן במשניות וברש"י): ב] ל"ל והבולל והפותת (*ש"מ, וכן משניות ובסנהדרין): ג] מיכמ ועי׳ תוס׳ לקמן קיט ע״א ד״ה באו. ולעיל ס'ע"ב בתוד"ה מאי. נסו. ונעיל ס ע"ב נמוד"ה מסי. וע" מלח"ש: ה] להן עוד היתר (*ש"מ והגרי"ב, וכן במשניות): ו] 2"ל בחוץ (*ש"מ ופרי"ד, וכן במשניות): ו] 2"ל עליהן (שם): בכתה"י וד"ו ה) ככתסי" ודי" וקרבו. מ] ומטעס ע" צטה"ק, וכתב שס עוד למדבכי המוס' לקמן מבואר דגרסי לה: י] מתיבת בחוץ עד תיבת בפנים, ליתא בכתס"י וד"ו: יא] ל"ל עליהן (ב""): יב] בכי"י דמיחייב אזרות יב) נטי" דמיחייב אזרות מיחייב כוי: יג) תינת כזר ליתל נכתה"י וד"ו: יד] קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים, שאין לך קדשי קדשים שאין לך קדשי קדשים הנאכלים שקרבים בבמת יחיד יכל שאין כר׳ כל״ל (ע״פ ב״ם וגליון. וכעי"ז בכתבי היד): מו] ל"ל חלוקה (הגרי"ב): מו] ל"ל תעשו (*ש"מ). ("ל לא תעשון נדרים ונדכות ככמות כו׳ (ב״ש): יז) ל״ל אבל ועברתם (*ש"מ): יח] מיגת וגבעון נמחק (*ש"מ): יש] קדש המוסרים מלפני ה' כל"ל (*ש"מ): ב] מקום שהיו שם עשו במה יהקריבו כל"ל (יעב"ץ): כאן נ"ל חואקייבו כל לי עוד ין. באן לי מ מעשר שני לא גרסינן במתני כלל. ובגמרא פריך נסקיה להתם (עפ"י ב"ש וכתבי היד). עודית כ"ק, וללס לעיל לחות ד: בב] ככי"פ נאסרו: כגן תעלה ושם תעשה לשחיטה (כתה^י ושם תעשה לשהיטה (בחוד" וש"ח): כד] הביאו ונכרתה כן נכלס לל"ל: כה] ל"ל יכול (*ש"ח): כו] ל"ל ומפרש (*ש"ח): כו] ל"ל למשכן (*ש"ח):

שימה מקובצת

קדשים קלים בכל עדי ישראל. עיין לעיל נמוס׳ דף ס׳ נ"ב ול"ה מאין:

בחוץ פמור ר"ש אומר בני יונה שעבר זמנן פטור ותורים שלא הגיע זמנן בלא תעשה שומר ר"ש אומר זמן פמור ר"ש אומר הרי זה בלא תעשה ישר"ש אומר כל שהוא ראוי לבא לאחר זמן ה"ז בלא תעשה ואין בו כרת וחכ"א כל שאין בו כרת אין בו לא תעשה מחוסר זמן בין בגופו בין בבעליו יאיזהו בים מחוםר זמן בבעליו הזב והזבה והיולדת והמצורע שהקריבו חמאתם ואשמם בחוץ פטורין עולותיהן ושלמיהן בחוץ חייבין סיהמעלה מבשר חמאת מבשר אשם מבשר קדשי קדשים מבשר קדשים קלים ומותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות סהוהיוצק והפותת בו והבולל והמולח והמניף והמגיש והמסדר את השולחן והמטיב את הנרות והקומץ והמקבל דמים בחוץ פמור (יי יואין חייבין עליו לא משום זרות יולא משום מומאה ולא משום מחוסר בגדים ולא משום [שלא] רחוץ ידים ורגלים יעד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותרות "ועבודה בבכורות ומשהוקם המשכן נאסרו הבמות ועבודה בכהנים קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים וקדשים קלים בכל מחנה ישראל באו לגלגל הותרו הבמות קרשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים וקדשים קלים בכל מקום ייבאו לשילה נאסרו הבמות יולא היה שם תקרה אלא בית אבנים בלבד ב מלמטן ש והיריעות מלמעלן והיא היתה מנוחה קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים וקדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה יבאו לנוב וגבעון הותרו הבמות קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קדשים קלים יו בכל ערי ישראל ייבאו לירושלים נאסרו הבמות ולא היה להן יו היתר והיא היתה נחלה "קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קרשים קלים ומעשר שני לפנים מן החומה כל הקדשים שהקדישן בשעת איסור הבמות והקריבן בשעת איסור הבמות מבחוץ יו יהרי אלו בעשה ולא תעשה וחייבין עליו וו כרת הקדישן בשעת היתר הבמות והקריבן בשעת איסור הבמות בחוץ הרי אלו בעשה ולא תעשה ואין חייבין עליהן כרת הקדישן בשעת איסור הבמות והקריבן בשעת היתר הבמות הרי אלו בעשה ואין בהן לא תעשה ואלו קדשים קרבין במשכן קדשים שהוקדשו למשכן קרבנות ציבור קרבין במשכן וקרבנות היחיד בבמה קרבנות היחיד שהוקדשו למשכן יקריבו ח במשכן ואם הקריבן בבמה פמור ומה בין במת יחיד לבמת ציבור סמיכה ושחימת צפון

א מיי׳ פי״ח מהלכות

מעה"ק הלכה ח: ד ב מיי שם הלכה ז:

ו ב נויי שם הנכה ו. ה ג מיי שם הלכה ט: ו ד מיי שם פייע הלכה ד: ז ה מיי שם הלכה ו:

ד מיני חיינו מהלכום דיחם

ח ו מי"י פ״ט מהלכות ב מקדש הלכה ה: מ ז מיי שם הלכה י: י ח מי" פ״א מהלכות הבחירה הלכה ג:

הבחירה הלכה ג:
ע ט מיי פ"ז שם הלי יא
ופ"י מהלכות מעה"ק הלי
ג ופי"א שם הלי ה:
יב י מיי פ"ז תהלכות בית
הבחירה הלי טו ופ"ז שם הלכה יד ופ"י מהלכות מעה"ק

הלי ה ופ"ב מהלי מעשר שני הלי א טוש"ע י"ד סימן שלא סעיף קלב: יג כ מיי פי"ח מהלכות מעה"ק הלכה ב:

מוסף רש"י

. כל שהוא ראוי לבא לאחו כל שהוא ראוי לבא לאחר המו לכם לאחר הזכן. כגון זה שהוא לאוי לשמט הזכן: הנון זה של למחט במון: הרי זה כלא תעשה ואין בו כרת. לפי שאינו מתקבל בפנים, דאיסור אווו ואם בנו נוהג נמי בקדשים עוור הב: ואעים שאינו בכרת. מוסו ואם בנו נוהג נמי בקדשים במינו בכרת מוטיל הב: ואעים שאינו בכרת מוטיל בכרת הב: ואעים שאינו בכרת מוטיל היב: ואעים שאינו בכרת מוטיל היב: דלאו מתחבל בפנים הוא מ"מ בלא תעשה הוא הואיל ורלוי לאחר זמן. וגר' (חודין פא.) מחוסר זמן. פטור על שחיעת מוד, בין שהוא מחוסר זמן בגופו בין שהוא מחוסר זמן בנעלים, בגופו כגון בחוך שמונה ללידמו: הזב והזבה. שיש שמונה ללידמו: הזב והזבה. שיש זמן להבאת קרבנותיהם לסוף ספירת שבעה, והיולדת. לסוף מלאת ימי טהרה. שהקריבו. לפני הזמן, חטאתם ואשמם לפני הזמן, חטאתם האשמם בחרץ פטורין. שאינן ממקבלים נפנים לא למובה ולא לנדבה, למובה משום דלא מטא זימנייהו ולנדבה שאיו מטאת ואשם בא לנדבה. והאי חקין מטחת וחסם בח ננדבה, והמי אשם במלורע הוא דאילו בזב חבה ויולדת ליכא אשם: עולותיהן ושלמיהן בחוץ חייבין. שעולה ושלמים באים נדבה ומתקבלין נדבה בפנים (יומא 11.) והבולל. נשמן, והפותת. פמים לאחר תה כגון מנחת מחבת ומרחשת והמניף והמגיש. כקרן מערכית דרומית כנגד חודה של קרן דרומית כנגד חודה של קרן כדלמריין בסוטה בפ"ב, והמסדר את השלחן. בלחס ספנים, בחוץ. אם עשה אחת מאלו בחוץ, פטור. דלא חייב כרת אלא שומט, דכמיב (ויקרא יז) אשר שמט וגרי, ומעלה דכמיב (שם) שמש וגו, ומעם דינה (מט) אשר יעלה עולה, וזורק דאתרבי מדם שפך, וכל הני דיש אחריה עבודה אמעיט, מה העלאה מיוחדת שהיא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עכודה: ואין חייבין עליו לא משום זרות. זר שעשה לחת מהם בפנים אינו חייב מיתה החת מהם בפנים אינו חייב מיתה דנפקא לן בקדר יומא (דף כד.) מועבדתם עבודת מתנה ודרשינן עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה, וכל הני יש אחריה עבודה דהקטרת קומן אחר כולן, מסדר השולחן עבודה אחרונה של והקטרתן, והמטיב את הנרות המדשנם שחרית יש אחריה הדלקת ערבית, מקבל דמים יש אחריו זריקה: ולא משום טומאה. להקט. וכא בשום טובאות כהן טמא ששימש, דורות ושמוש בטומאה מחד קרא נפקי אוהרה דידהו בפ' כל הובחים מנינא בשחיטת קדשים (זבחים דף טו:) וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו דהיינו טומאה כדכתיב בתריה אמור אליהם לדורותים וגי זור נמי מיניה דרשינן מדאילטריך קרא למיכתב בני ישראל למעוטי מאי מויכוב כני ישרא לתושוף מהד אי למעוטי קדשי נכרים וקדשי נשים וכי בטומאה קרבי והא אמרינן המם דלא, אלא הכי קאמר בני שראל נמי שה ב שלא יחללו, וכיון דורות וטומאה

ואשם בבמת ליבור הוא דקרבי ונאכלין לפנים מן הקלעים: קדשים כולהו יליף בגמ' דלא נהיגי בבמת יחיד: נמח ליבור. גלגל נוב וגבעון (יח: שמש ממשק הפין אומע ושומשים ממד קבל פקי מאן דמחיים מין אלו מחיים מיי לטומאה: ולא משום שלא רחוץ ידים ורגלים. דחוקה ממחסר נגדים גמר לה המם לענין אחולי עצודה, והאי מגא גמי יליף מינה דאמר מחסר בגדים לא מיחייב אלא אגמר עצודה. מחד קרח נפקי מקור מחייב מדות מחייב מדות מחייב מדות מחורות. כל אחד בנה מובה חוקף מתחוקר בנדים נמר נה הסם פענין חחור עבודה, והחי מנח נמי יעף מינה דמתר מה מחוקר בגדים נמר מיחה חות מיחה לא נמי של מיחיב מום מחור בבוריות. בכור ישראל היו מקריבים הא מיחיב השבה בבוריות. בכור ישראל היו מקריבים האו לא מעבודה שבה המשך בבורות. בכור ישראל היו מקריבים ומכאן ואילך הכהנים (בבורות ד) באו לעבוב בגבעון. חרבה שילה בימי על יששבה האריון בארץ פלשהם, באו להיה שם משכן אלא ביו של אבנים היה והוקבע שם מובח המשם אבל ארון לא היה שם, ששבה האריון ואילך ששבה שבה במשבה החרות בל מוכי של שבה במשבה במוכי (מ"א ח) ויביא הכהנים אלא ביו של בני של שבה שלה במוכי (מ"א ח) ויביא הכהנים את ארון ברים הוב בנוב כל ימי שאול ושמואל, כדכחיב שלה בית המקדש, כדכחיב (מ"א ח) ויביא הכהנים את הרון ביה שלה הבים, כדכחיב בדבר הימים (פסחים לה) והיא היתה בחלה. האמור בסקוק (דברים ידי כי אם להם הוא המשם הוא להמשם משבן בנו שלה משכן בו". מילך שלו נדבר וה שברה באול מפני שנתנו לחם לדור במים ברים מיד הא אך קדשי ליבור קבין בהשבן בו". מילך שלו נדבר וה היל המשה משבן בר"ל במום בו". הילכך שאין נדר ונידל אין קרב בכמת ימיד הא אך קדשי ליבור קבין לבשו ציבור. דהינו שבור בבור הביל משכן בו". מילך שלו נדר וניד לאן קרב בממת ימיד הא אך קדשי ליבור קבין לבמת ציבור. דהינו מובה משכן בו". מילך שאין נדר וניד לאן קרב בכמת ימיד הא אין קדשי ליבור קבין [בה] לבמת ציבור. דהינו מובת המשכן בו".